

Потішаймо тих, хто сумує.

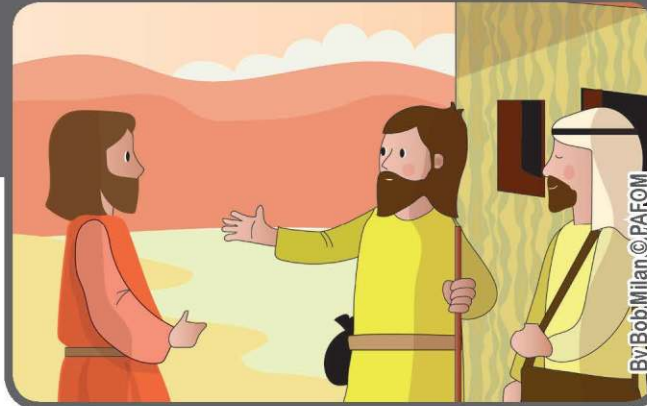
„Блаженні засмучені, бо будуть утішені” (Мт. 5, 5).

Приклад із розповіді «Учні Емауса» (пор. Лк. 24, 13-32)

Ісуса щойно вбили і двоє учнів покинули Єрусалим дуже сумними. По дорозі вони зустрічають іноземця, який вирушає разом з ними.

Незнайомець втішає їх, пояснюючи їм, що Ісус переміг, хоча і був убитий. Учні відчують, що на серці їм стає легше, і запрошують свого супутника на вечерю.

За столом незнайомець благословляє хліб і ділиться ним з ними, і ось вони виявляють, що ця людина насправді – є Ісус, Він Воскрес! Потім Він зникає перед їх очима, але залишає їх серця, наповнені радістю.

Роберто з Італії здає іспит з французької мови. Але, на жаль, він отримує погану оцінку.

Коли він спускається сумний сходами школи, до нього підходить Паоло, його однокласник, якого він мало знає.

Паоло потішає Роберто, він повертає надію у його серце, кажучи, що наступного разу буде краще.